

Gea Veldkamp

Eiland
van *verloren*
stilte

Roman

EILAND VAN VERLOREN STILTE

Van deze auteur verschenen eerder
bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Haar eigen melodie

Twinkellicht

Verbonden met jou

Gea Veldkamp

Eiland van verloren stilte

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401914918
ISBN e-book 9789401914925
NUR 344

© 2019 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design
Vormgeving binnenwerk Yvonne Reijsoo, Nyvonco

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Een vroege voorjaarslucht blaast als een belofte door het geopende raam van het pas gerenoveerde kantoorpand naar binnen.

Dana kijkt op van haar werkzaamheden. De wind speelt met een lichtblonde haarlok die stiekem uit haar kapsel is geglipt. Ze bladert wat door haar map met aantekeningen, maar legt het ding aan de kant en pakt haar mobieltje om te kijken hoe laat het is. Halfdrie, ziet ze. Zo laat al? Ze schuift haar bureaustoel naar achteren en komt snel overeind. Nu eerst die kopie maken, dan kan ze die aan de opdracht toevoegen. Haar hakken tikken haastig de trap af naar beneden. Het kopieerapparaat staat in een kleine ruimte naast de hal waar ze klanten ontvangen. Terwijl het apparaat een kopietje maakt, wordt Dana's blik getrokken door een opvallende verschijning. Een vrouw met grijzend haar dat in een nonchalante knot is opgestoken, komt het kantoorpand binnen. Ze heeft zich gehuld in een excentrieke blauwpaarse jumpsuit waaronder ze pumps met uitzonderlijk hoge hakken draagt. Dana grijnst. Yvon van der Heyden. Dat kan niet missen. Deze al wat oudere artistieke dame zie je niet snel over het hoofd. Haastig grist Dana haar kopietje uit het apparaat en loopt de hal in om de vrouw te begroeten. Nu haar collega Anouk er niet is, is het haar taak om klanten te woord te staan.

'Goedemiddag, kan ik u helpen?' vraagt ze behulpzaam. In haar ogen glinsteren pretlichtjes. Wat zou er nu weer aan de hand zijn? Altijd wat met deze artistieke tante. Toch kan ze haar niet onsympathiek vinden. Chaotisch, dat wel!

'Hallo,' klinkt de stem van Yvon gejaagd. 'Ik heb visitekaartjes nodig. Morgen heb ik een expositie en ik dacht dat ik nog meer dan voldoende had. Maar hoe ik ook zoek, ik kan ze nergens vinden.' Haar kleurrijke sjaal wappert uitbundig achter haar aan.

Met moeite weet Dana een zucht te onderdrukken. Niet dat ze haar niet wil helpen, maar op haar bureau ligt nog een opdracht te wachten, waarvoor ze een opzetje zou maken. Haar kaken verstrakken. Eigenlijk wilde ze vanmiddag op tijd naar huis om de spullen bij elkaar te pakken voor een weekendje weg. 'Hebt u het bestand bij u?' vraagt ze na een korte aarzeling.

De kunstenaar kijkt haar met grote ogen aan, maar begint dan wat te rommelen in haar royale leren handtas. Haar hoofd wordt rood. Opnieuw doet ze een duik in haar tas.

Dana wacht. Net als ze het niet meer verwacht, haalt de vrouw een USB-stick tevoorschijn. ‘Hier zou het op moeten staan,’ klinkt haar stem nerveus.

‘Loopt u maar even mee, dan kijk ik of de printer vrij is,’ zegt Dana en ze neemt de stick van haar aan.

Yvon knikt. Een zonnige lach trekt over haar gezicht. ‘O, gelukkig dat jullie me kunnen helpen,’ zegt ze overdreven enthousiast.

Dana loopt naar de computer en steekt de stick erin. ‘Creativiteit en geordendheid gaan bij mij nu eenmaal niet samen,’ verontschuldigt Yvon zich terwijl ze bij de computer wacht.

‘Het gebruikelijke recept wat papier betreft?’ wil Dana weten als het ontwerp op haar scherm verschijnt.

‘Prima,’ meent Yvon. ‘O, ik ben je zo dankbaar! Ik ben veel te laat. Volgende keer kom ik echt op tijd.’

Dana haalt het geprinte vel uit de machine. De kleur klopt, stelt Dana tevreden vast. Ze lacht: ‘Dat zou fijn zijn, mevrouw Van der Heyden. Toevallig was de printer vrij om het tussendoor te doen, maar dat geluk kunt u niet altijd hebben!’

‘Natuurlijk,’ zegt ze met een schittering in haar ogen. ‘O, en zeg maar gewoon Yvon, hoor. Dat doet iedereen.’

Dana loopt naar het snijapparaat en maakt er kleine kaartjes van. Geroutineerd stapelt ze die op elkaar en legt ze in een van de doosjes die ze voor visitekaartjes klaar hebben liggen.

‘Zet maar op de rekening,’ roept Yvon nonchalant terwijl ze de visitekaartjes in haar tas laat glijden. ‘Nogmaals bedankt en tot de volgende keer.’

Dana kijkt de vrouw hoofdschuddend na als ze haar via de glazen schuifdeur de printshop ziet verlaten. Het hele gebeuren heeft slechts een kwartiertje geduurd. Maar als ze opstaat en weer achter haar bureau wil plaatsnemen, komt er opnieuw een klant binnen. De man komt drukwerk ophalen. Gelukkig, denkt Dana, dat is zo afgehandeld. Toch loopt ze naar haar collega. ‘Joh, zou jij een halfuurtje voor me willen waarnemen, dan kan ik nog snel een opzetje maken? Als er iets

bijzonders is, dan geef je maar een seintje. Om halfvier zou Anouk er weer zijn.'

Met grote passen loopt Dana de trap op. Op de eerste verdieping van het kantoorpand houden ze zich voornamelijk met ontwerpen bezig. Op de begane grond bevinden zich de printers en is er een ruimte waar ze klanten kunnen ontvangen. Ze sluit de deur en loopt terug naar het bureau naast het grote raam, met uitzicht op de binnenplaats.

Dana gaat snel zitten. Nog een uurtje, ze tuit haar lippen. Zou het lukken? Ongeduldig opent ze het ontwerpprogramma. Meteen afhandelen maar, het gesprek van vanmorgen zit nu nog vers in haar geheugen. Ze tuurt naar de tijd onder in het scherm. Een opzetje moet wel kunnen in de tijd die ze nog heeft. Dan kan ze daarna naar huis. Zacht grinnikt ze – zolang er geen Yvons meer binnenkomen. Dat artistieke heeft ook wel wat, bedenkt ze met een grijns. Net alsof ze in een andere wereld leven! Maar vanmiddag kwam het haar niet goed uit. Met hoeveel plezier ze hier ook werkt, vanmiddag wil ze op tijd naar huis om de spullen bij elkaar te pakken om een paar dagen naar Schiermonnikoog te gaan.

De riante vakantiebungalow op het eiland, eigendom van haar ouders, verschijnt op haar netvlies. Maanden geleden hebben ze met de familie een datum geprikt om er enkele dagen met elkaar door te brengen. Dana zucht. Wat een gedoe voordat ze een moment hadden gevonden. Dan was er dit en dan weer dat. Haastig draait ze een slag op haar bureaustoel. Eerst dat ontwerp! Nu Suze met zwangerschapsverlof is, mag zij zich ook met ontwerp bezighouden. Dana blaast een blonde lok voor haar ogen weg en tuurt naar het scherm. Die kans laat ze zich niet ontnemen. Niet lang daarna is ze volledig verdiept in een poging om de wensen van de klant voor een nieuwe huisstijl in een ontwerp om te zetten.

Als om halfvier haar collega Anouk de ruimte binnenkomt, schiet ze overeind.

'Ha Dana, ben je nog niet weg? Jullie gingen toch een paar dagen naar Schiermonnikoog?'

Van schrik slaat Dana een hand voor haar mond. 'O nee!' Haar stoel piept als ze hem haastig over de gladde vloer naar achteren rolt. Maar

dan wijst ze grijnzend naar het scherm. ‘Ja, en daarom wilde ik dit ontwerp nog even afronden.’ Ze komt overeind. ‘En dat is gelukt!’

‘Goed zo,’ mompelt Anouk hoofdschuddend. ‘Ga jij nu maar lekker uitwaaien aan het strand. Beetje relaxen kan geen kwaad. Geniet ervan!’

‘Ga ik zeker doen,’ zegt Dana. Ze sluit het computerprogramma en schuift de laptop in haar tas. In een nonchalante beweging veegt ze de stapel papier bij elkaar om die in haar tas te stoppen. Als een wervelwind stuift ze door de ruimte. ‘Dag!’

Haar hakken klikken door het gebouw terwijl ze met een armzwaai afscheid neemt van diverse collega’s. Een opgewekte lach bereikt haar ogen. Wat heeft ze het hier bij het kleine reclamebureau toch naar haar zin. Meteen na haar opleiding is ze hier als grafisch ontwerpster aan de slag gegaan. En het bevalt goed. Prettige collega’s en een goede sfeer. Bovendien krijgt ze hier alle kansen om door te groeien.

Buiten waait een frisse wind haar in het gezicht en speelt met haar lange blonde haren. Dana klemt haar laptoptas met papieren wat dichtert tegen zich aan. Met grote stappen loopt ze naar haar auto. Ze opent het portier, gooit haar map met papieren op de achterbank en kruipt achter het stuur. Motor starten en snel naar huis!

De rust en stilte komen haar tegemoet als ze de voordeur van hun woning opent. Hoe anders was dat vanmorgen toen ze het huis verliet. In het halletje laat ze haar laptoptas van haar schouder glijden. Er slingerert nog een tas met speelgoed die ze voor de oppas had klaargezet. Vergeten. Ach, wat maakt het ook uit.

Ze loopt verder, de woonkamer in. Daar struikelt ze over een paar slofjes van haar dochtertje. Ook vergeten. Ze haalt haar schouders op, maar komt dan snel in actie – zo heel veel tijd heeft ze niet meer! Nu moet ze eerst de spullen bij elkaar zoeken die ze het weekend mee willen nemen. Dat was de afspraak. Ruben zou Ilja bij de oppas ophalen, dan kon zij inpakken. Dana schopt haar pumps uit en loopt op haar pantykowskiën terug het halletje in naar de trap. Ze holt de trap op. In de kinderkamer opent ze haastig de bontgekleurde gordijnen – geen tijd voor vanmorgen – om vervolgens de klerenkast open te trekken. Op goed geluk haalt ze er wat kleding uit en legt het op bed.

Ze bijt op haar lip, niet dat ze zoveel zin heeft in de familiebijeenkomst. Vooral haar moeder is nogal op goede manieren en verzorgde kleding gesteld. Zelf is ze niet zo precies en zeker niet voor een weekendje weg. Aarzelend neemt ze een felgekleurd jurkje van Ilja van de plank. Dan schudt ze haar hoofd. Jammer ma, maar vandaag ga ik voor praktisch. Een spijkerbroekje voor Ilja en wat shirtjes, daar komt ze vast een heel eind mee. Tenminste, zolang het maar soepele stof is. Een lichte zucht ontsnapt aan haar lippen. Moet je Ilja anders tekeer horen gaan!

Dan neemt ze alsnog het jurkje in haar handen. Ze aarzelt. Ach, zoveel ruimte neemt het kledingstuk eigenlijk niet in en je weet immers maar nooit. Dan legt ze het op de stapel met shirtjes en haast zich naar hun slaapkamer. Ook hier haalt ze wat gemakkelijk zittende kleding, zoals haar groene shirt met een dik vest, uit de kast en legt het op bed. Een spijkerbroek erbij en klaar! Ze rommelt in de kast. Geen spijkerbroek. Haar ogen speuren de kamer rond. Naast haar bed ligt nog een stapeltje kleren. Geen tijd voor gehad om op te ruimen. Zuchtend laat ze de spullen door haar handen glijden. Waar heeft ze haar lichte jeans toch gelaten? Dan ineens schiet haar te binnen dat ze er een vlek heeft uitgehaald en dat ze hem vervolgens op zolder te drogen heeft gehangen. Ze bijt op haar lip. Gelukkig dat Ruben vanmorgen al zijn stapeltje heeft klaargelegd. Snel loopt ze naar de zolder en haalt de broek van de lijn. Binnen een minuut ligt het bij haar kleding op bed. Ze grijnst. Trouwens, als ze wat vergeten is, dan halen ze het daar maar! Opgewekt glipt ze de badkamer in en hurkt voor het wastafelmeubel neer. Nu nog wat toiletspullen pakken en dan alles in de tassen stoppen. Ze blaast een pluk uit haar gezicht. O, en natuurlijk niet vergeten om wat speelgoed voor Ilja mee te nemen.

Buiten hoort ze de deur van een auto dichtslaan. Snel kijkt ze uit het raam. Nu al? Opschieten dan maar. Ruben zou Ilja vandaag een halfuurtje eerder bij de opvang halen, zodat ze voldoende tijd hebben om de boot te halen die hen naar Schiermonnikoog moet brengen.

‘Mama?’ klinkt een kinderstem vanuit de hal beneden. ‘Waar ben je?’

‘Boven,’ antwoordt ze.

‘Dag lieverd,’ roept Ruben onder aan de trap. ‘Ben je er klaar voor?’
‘Bijna,’ roept ze terug. ‘Vijf minuutjes nog.’

Ruben komt met een paar grote stappen de trap op en kijkt haar verbaasd aan. ‘Heb je de spullen nog niet bij elkaar? Je was toch vrij vanmiddag?’

Dana wacht even voordat ze antwoord geeft. Ze draait zich om, schuift de spiegeldeur van de grote kast open en pakt een grote donkerblauwe weekendtas. ‘Nee, ik had een afspraak die wat langer duurde,’ zegt ze terwijl ze zich omdraait.

‘Schat, met een kwartier moeten we echt in de auto zitten.’

Dana grinnikt. Ze is gewoon de tijd vergeten, zo ging ze op in haar werk. Kan gebeuren, toch? Dan loopt ze nu maar een paar stappen harder. ‘Komt goed!’ zegt ze opgewekt.

‘Die boot wacht heus niet op ons!’ Dit keer is er duidelijk irritatie hoorbaar in Rubens stem.

Dana haalt een beetje verbaasd haar schouders op. Waar die last van heeft? Een paar minuutjes hebben ze echt nog wel. Ze schudt haar lange haren naar achteren en schenkt hem haar zonnigste glimlach. Hoogste tijd om een paar dagen weg te gaan. Hoewel, helemaal naar Schiermonnikoog? Voor haar was de Veluwe ook prima geweest. Dan had ze zich nu niet zo hoeven haasten om de boot te halen.

Ze moet op haar tenen staan om een felgekleurde tas van de bovenste plank te kunnen pakken. Behendig schuift ze het stapeltje kleding van Ilja erin. ‘Zoek jij wat speelgoed op?’ zegt ze over haar schouder tegen Ruben. Ze sluit zorgvuldig de rits. ‘O, en vergeet haar bedknuffel niet!’

Ruben draait zich om en loopt zwijgend de trap af. Gelukkig hoort ze hem een paar minuten later in de bak met speelgoed rommelen.

Een kwartiertje later schuift ze naast hem in hun Volvo stationwagen. Op de achterbank zit Ilja en ze klapt in haar handjes. Haar ogen schitteren.

‘Klaar!’ zegt Dana grinnikend terwijl ze over haar schouder achteromkijkt.

‘Klaar,’ klinkt de echo van Ilja.

Ruben steekt de sleutel in het contact en start de motor.

Het gekrijs van meeuwen is het eerste wat Dana hoort als ze uit de auto stapt op de parkeerplaats in Lauwersoog. Grijnzend kijkt ze naar de Waddenzee – nog geen boot. Natuurlijk zijn ze op tijd! Ze draait zich om, opent het achterportier en klikt in een handige beweging de gordel van Ilja's zitje los.

'Grote vogel,' wijst Ilja als ze uit de auto klimt. In haar andere hand heeft ze een broodje geklemd. Het dier komt wat dichterbij hen toe en haar oogjes worden groot van schrik. 'Eng!' roept ze terwijl ze zich omdraait en dicht tegen Dana aan kruipt.

'Hij wil ook een stuk van je broodje,' zegt Dana glimlachend.

Maar Ilja schudt wild met haar hoofd. 'Mag niet,' zegt ze heel beslist. 'Is van mij!'

Ruben haalt de tassen uit de auto. Hun Volvo blijft immers hier op de parkeerplaats achter.

'Ruim op tijd!' roept Dana haar man toe. Ze zet haar handen om haar mond en probeert boven het geluid van de wind uit te komen.

Ruben knikt. 'Beter te vroeg dan te laat,' schreeuwt hij terug. Zijn blik glijdt naar de horizon. De glimlach op zijn gezicht wordt breder. 'Kijk Ilja, daar komt de boot!'

'Boot?' Nu de vogel wat verderop bij een prullenbak is neergestreken, juicht haar stemmetje weer. Uitbundig springt ze op en neer. Haar oogjes turen in de verte. Maar dan rimpelt haar neusje. 'Is geen boot,' zegt ze teleurgesteld. 'Veel te klein.'

Dana kijkt grinnikend naar Ruben. 'Nee joh, hij is nog heel ver weg.'

Ruben bukt zich en tilt het meisje met een zwaai op zijn schouders. Ilja schaterlacht.

Dana knippert met haar ogen. Een warm gevoel trekt door haar lichaam. Hun gezin. Voor even beneemt het haar de adem. En ze weet het zeker: een paar dagen uit alle drukte zal hen goeddoen. Opnieuw neemt ze het tweetal in zich op. Soms is Rubens gezicht zo gesloten. Zo onbereikbaar, al leven ze in een en dezelfde woning. Nu ziet ze die andere Ruben weer: in zijn ogen schittert die ondeugende blik van toen ze elkaar net leerden kennen.

Als een kwartiertje later Dana's broer Tijmen en zijn vrouw Anne-miek uit hun auto stappen, zwaait Dana minstens zo uitbundig als Ilja.

‘Sorry,’ klinkt Annemieks stem. ‘Er moest er eentje plassen.’

Tijmen trekt speels aan de vlecht van zijn oudste. ‘Dat krijg je ervan als je het thuis niet nodig vindt om te gaan.’

‘Kom,’ gebaart Ruben. ‘De boot is er, laten we die kant maar op gaan.’ Hij bukt zich en tilt de weekendtas van de grond.

De zon is inmiddels achter een wolk gekropen. Een lichte motregen valt op hun gezicht. Dana huivert en kruipt wat dichterbij in haar kaki-groene jack. Hopen dat het weer de komende dagen een beetje opkrabbelt.

Annemiek komt naast haar lopen. ‘Heerlijk, een paar dagen weg uit het dagelijkse. Lekker uitwaaien aan het strand. En weer eens bijkletsen met de familie. Trouwens, wanneer zijn pa en ma naar het eiland gegaan?’

‘Geen idee,’ zegt Dana terwijl ze de felgekleurde tas van Ilja op haar rug zwaait. ‘Hoogste tijd om er eens even uit te zijn. Maar dan moet het weer wel meewerken.’

‘Welnee, uitwaaien kan altijd. Weer of geen weer.’ Opgewekt geeft Annemiek haar een por in haar zij. Ze kijkt Dana nauwlettend aan. ‘Sinds wanneer maak jij je druk over het weer?’

Dana schudt haar hoofd, haar haren waaien voor haar ogen. ‘Nou ja, niet dat het zoveel uitmaakt. Maar een beetje droog zou wel fijn zijn!’

Annemiek grijnst. ‘Fieke is anders maar wat blij als ze haar rode poncho met Jip en Janneke aan mag!’

Dana slaat verschrikt haar hand voor haar mond. ‘Niet eens aan gedacht om een regenjas voor Ilja mee te nemen.’ Annemiek slaat een arm om haar schoonzus heen. ‘Laten we het er maar op houden dat het droog blijft – en anders verzinnen we er wel wat op.’

‘Beetje druk geweest,’ mompelt Dana zacht.

‘Juist goed om er dan eens uit te breken.’

Zodra ze allemaal aan boord zijn gegaan, beginnen de motoren van de veerboot te draaien en korte tijd daarna verlaten ze de haven. Een spoor van schuim spat op achter de boot. De overtocht is begonnen.

Broeder Marcus knijpt zijn ogen tot spleetjes terwijl hij in gedachten verzonken naar de horizon tuurt. Het geluid van de branding klinkt

als een eindeloos refrein terwijl de golven af en aan rollen. Dan knip-pert hij met zijn ogen en verplaatst zijn blik naar het bruisende schuim dat zijn grijze laarzen lijkt te omsluiten. In een reflex trekt hij zijn lange gewaad omhoog, maar een onverwachte golf klotst alsnog tegen zijn zwart-witte habijt aan.

Naast hem klinkt de stem van broeder Andreas. ‘Hier krijg ik nooit genoeg van. Geweldig, die zee en haar ruimte. Wat een zegen om hier op Schiermonnikoog opnieuw te mogen beginnen.’

Broeder Marcus knikt langzaam. Zeker, ook op hem heeft de zee een onweerstaanbare aantrekkingskracht. Maar toch, om hier helemaal opnieuw te moeten beginnen? Als hij heel eerlijk is, mist hij de eeuwenoude en vertrouwde kloostermuren van de abdij.

Krijsend scheert een grote zilvermeeuw vlak over hun hoofd heen. De zon doet het dier prachtig wit kleuren tegen de loodgrijze lucht.

‘Kom, laten we teruggaan,’ meent de derde van het groepje broeders. Hij wijst naar de donkere wolken aan de lucht. ‘Er komt regen.’

Broeder Andreas mompelt iets onverstaanbaars en schopt met zijn voet een schelpje aan de kant.

Broeder Marcus knikt. Hij draait zich om. De lucht trekt dicht en het begint harder te waaien. Rillend kruipt hij weg in de kraag van de donkergekleurde jas die hij over zijn pij heeft dichtgeritst. Opnieuw verlangt hij naar de beslotenheid van vier muren die als een vertrouwde deken om hem heen worden geslagen. Hij huivert als hij nog eenmaal over zijn schouder kijkt. Een meeuw deint op de golven. Dan draait hij zich resoluut om.

Er wordt weinig gesproken op de terugweg.

Veel toeristen zijn er met deze kilte in de voorjaarsvakantie niet op het eiland te vinden. Bovendien is het nog vroeg op de morgen. Slechts een enkeling waagt zich, gehuld in warme kleding, op het strand. In de verte loopt een groepje mensen. Als ze wat dichterbij komen, ziet hij voorop twee mannen, een oudere en een jongere. De jongste heeft een meisje op zijn schouders. Daarachter lopen drie vrouwen. En helemaal achteraan slentert nog een man. Voor hen uit draven een meisje en een jongetje. Vanuit de verte ziet broeder Marcus nog net hoe de vrouw, in een kakige gekleurde jas, zich naar het meisje toe buigt. Die durven, denkt broeder Marcus geamuseerd. Heel

even kruipt een herinnering omhoog. Hij knippert en langzaam verdwijnt het beeld op zijn netvlies ook weer. De stevige zeebries blaast zijn hoofd leeg. En hij weet: zo is het goed.

Zijn voetstappen knisperen over het schelpenpad terug de duinen in. Boven op het duin blijven de broeders alsof ze het zo hebben afgesproken staan. Hun blik glijdt naar de horizon. Diep ademen ze de zeelucht in. Dan lopen ze terug naar het ruime huis dat voorlopig tot thuisbasis is gekozen.

‘Broeders, binnenkort moeten we beslissen hoe we verdergaan,’ heeft de abt hen vanmorgen gezegd. Broeder Marcus slikt bij de herinnering. Het heeft hem onrustig gemaakt. Nog steeds is hij er niet uit of hij hier op Schier wel op zijn plaats is. Zonder twijfel passen de stilte en de eenvoud van het eiland naadloos bij hun monastiek leven. Net als de natuur, de zee en het strand het leven met God nog intenser doen ervaren. Toch mist hij hier iets en stemt het bezinnen van hun leefgemeenschap op Schier hem onrustig.

Het worden heerlijke dagen. Dana stelt het, na haar aanvankelijke scepsis over het familieweekend, tot haar eigen verbazing vast. Een paar dagen geen verplichtingen doen haar goed. Geen mailtjes checken en geen Facebook. Zelfs haar mobiel blijft buiten bereik.

Annemiek had haar geplaagd: dat lukt je nooit! Ze had haar kaken op elkaar geklemd en haar kin vooruit gestoken. Natuurlijk kan ze dat. Zo verslingerd is ze echt niet aan haar smartphone. Tegelijk had het haar onrustig gemaakt. Tijmen hoorde het en had zich er vervolgens ook mee bemoeid. ‘Prima,’ had ze zelfverzekerd geantwoord. ‘Afgesproken, geen mail of Facebook op Schier.’

Al kort na haar grootspraak kreeg ze spijt. Helemaal toen ook Ruben zijn mening ten beste gaf. Dana zonder mobiel? Dat is als een kip zonder kop! Verontwaardigd was ze bij hen weggelopen. Waarom had ze zo nodig zo’n grote mond moeten hebben? Dana had geslikt en haar lippen waren vervormd tot een smalle streep. Maar toen had ze haar schouders gerecht. Ze ging zich niet laten kennen!

Uiteindelijk loopt het heel anders. Haar dagen op het eiland worden gevuld met andere dingen, zodat ze er eenvoudigweg geen tijd voor heeft om over haar werk na te denken. Overdag spelen de kinderen

heerlijk buiten. Met een schep, een warme trui, en laarzen aan hun voeten vermaken ze zich eindeloos op het strand. En 's avonds als de kinderen slapen, warmen de volwassenen zich bij het knapperig vuur van de houtkachel met een wijntje in de hand in de gerieflijke vakantiewoning.

'Weet je waar ik over na zit te denken?' Peinzend kijkt Dana in de grillige vlammen van het houtvuur. Haar hart slaat onrustig en de drang om even de berichten op haar mobieltje te checken, steekt ondanks alles ineens de kop op.

'Nou,' grijnst haar Tijmen plagend. 'Let op, jongens, nu gaat het komen!'

Dana springt overeind. 'Dan niet!' Haar stem schiet uit. 'Kun je niet eens een beetje serieus doen?'

'Joh,' zegt Annemiek rustig. 'Sinds wanneer kun jij niet meer tegen een grapje?'

Dana knippert met haar ogen. Maar het beeld van die mannen in hun zwart-witte monnikskledij verdwijnt niet van haar netvlies. Ze zucht. Diep in haar hart moet ze Annemiek gelijk geven. Zo lichtge- raakt is ze anders nooit. Maar op de een of andere manier heeft het beeld van de monniken haar vanmorgen diep getroffen. Ze kan het niet eens in woorden vangen. Was het hun eenvoud? Of hun welbe- wuste keuze? Ergens helemaal voor gaan?

Ruben staat op en legt een nieuw blok hout op het vuur. Dan gaat hij naast zijn vrouw zitten en legt zijn arm over haar schouder. Hij trekt haar wat dichterbij naar zich toe. 'Vraag je te veel van jezelf, meisje?' fluistert hij zacht.

Maar Dana schudt haar hoofd. 'Welnee,' zegt ze na een korte aar- zeling. 'Het komt vast door dit eiland. Er is hier iets.'

'Je bedoelt de ruigte van de natuur die hier alle vrijheid krijgt?'

Dana kijkt Ruben schuin aan voordat ze de anderen aan durft te kijken. 'Dat zal het zijn,' zegt ze ten slotte. Dat ze eigenlijk vooral nieuwsgierig is naar de monniken, laat ze maar even voor wat het is.

Toch komen die wat later op de avond alsnog ter sprake. Dit keer begint haar vader erover. 'Ik heb vanmorgen buurman Willem ge- sproken.'

‘Willem? Dat is toch die nieuwe buurman van de vakantiewoning rechts van ons?’ vraagt Dana’s moeder.

Haar man knikt. ‘Weet je dat ze hier weer een klooster willen opzetten?’

Dana kijkt hem verrast aan. Dat haar vader erover begint, had ze niet van hem verwacht. Meestal neemt hij nauwelijks deel aan het gesprek, alsof zijn gedachten dan heel ergens anders zijn. Aan de andere kant, met zijn interesse in historie had ze het eigenlijk kunnen weten.

‘Ja, heb je de broeders vanmorgen gezien toen we die strandwandeling maakten?’

‘Wat zou die mannen bewegen?’ vraagt Annemiek.

Dana haalt haar schouders op. ‘Leven met God, lijkt me zo.’ Ze trekt de plaid wat dichter om zich heen. ‘Hoe houden ze het vol?’ Ze tuurt naar de vlammen. ‘Ik heb weleens gehoord dat hun eerste samenkomst al om kwart over vier in de ochtend begint.’

‘Dat meen je niet,’ zegt Annemiek.

‘Sinds wanneer wonen hier eigenlijk monniken?’ vraagt Dana. Haar stem klinkt aarzelend. Ze draait zich een slag en blijft vol aandacht naar de grillige vlammen kijken.

‘Er woonden vroeger al monniken op Schiermonnikoog. Daar komt de naam van het eiland immers vandaan. Maar deze mannen wonen nog maar kort op het eiland. Ze hebben hun klooster verkocht en willen hier opnieuw beginnen.’

Dana kijkt opzij. De vlammen geven haar gezicht een warme gloed. ‘Echt?’

‘Ik zou er niet aan moeten denken.’ Ruben staat op en loopt naar de stapel houtblokken die in de hoek van de woonkamer is opgesteld. ‘Nog eentje? Of zoeken we zo ons bed op?’

‘Laat maar uitbranden,’ beslist Tijmen. ‘Ik weet niet hoe het bij jullie is, maar die van ons kennen het woord uitslapen echt niet. Ze staan morgen om zeven uur naast ons bed te springen!’

Dana glimlacht, bij hen is het al net zo. ‘Morgen ben jij aan de beurt, Ruben!’

Daar stemt Annemiek mee in. ‘Inderdaad, dat lijkt me een mooie taak voor de heren. Dan kunnen wij uitslapen!’

Maar dat laten de mannen niet op zich zitten. ‘Dan zorgen jullie

morgen voor de avondmaaltijd. En we verwachten uiteraard meer dan een bord friet.’

Annemiek seint naar Dana. Doen?

Dana knikt. ‘Afgesproken!’ Lui leunt ze achterover tegen het kussen van de oude uitgezakte bank. Ze laat de monniken voor wat ze zijn.

Maar als ze later die avond haar bed opzoekt, diept ze alsnog haar mobieltje op uit haar tas. Haar vingers beroeren het scherm. Bij het zachte schijnsel van haar bedlampje knippen haar ogen als het felle licht van het scherm oplicht. *Monniken op Schier*, leest ze vluchtig. Haar hart slaat een slag over. ‘Echt?’ mompelt ze binnensmonds als ze leest over het bijwonen van een viering. Op de een of andere manier is haar interesse gewekt. Zou ze dat durven? Niet in haar eentje, zo eerlijk is ze wel. Zou ze een van de anderen mee kunnen krijgen? Ze hoort Ruben in de kleine badruimte stommelen. Ze grinnikt. Nee, weet ze. Ruben hoeft ze niet te vragen. Maar wellicht Annemiek. Morgen maar eens over beginnen, neemt ze zich voor.

Het is tenslotte haar vader die zegt dat hij een viering wil bijwonen. Zachtjes zegt Dana dat ze wel mee wil. ‘Zijn er nog meer liefhebbers?’ vraagt haar vader.

Vanachter haar wimpers houdt ze de reactie van de anderen in de gaten. Wat zullen zij ervan vinden? Maar niemand reageert. Ruben heeft Ilja op zijn knie. Annemiek veegt de laatste kruimels van de broodmaaltijd van tafel. En haar moeder staat bij de spiegel en schikt haar grijze haren in model. Langzaam laat Dana wat lucht tussen haar lippen door ontsnappen en loopt naar haar vader. Haar stem klinkt schor als ze haar woorden herhaalt: ‘Ik wil wel mee.’

Een kille zeewind blaast hen in het gezicht als ze die avond in het donker naar de kapel lopen. Veel wordt er niet tussen hen gesproken. Nog steeds kan Dana niet verklaren waarom ze heeft ingestemd. Haar leven is zo anders dan dat van die mannen in hun zwart-witte habijt.

‘Fijn dat je meekomt, meisje,’ zegt haar vader ten slotte. Het licht van de vuurtoren zwaait over hen heen. Het verlicht een tel lang het gezicht van haar vader. In zijn ogen ligt een blik die ze niet kan peilen. Maar het moment gaat voorbij. Het duister heeft hen alweer opgeslokt.

De wandeling naar de kapel is kort. Zwijgend nemen ze in het kerkje plaats. De geluiden van het dorp maken plaats voor een serene stilte. Dana stelt het verbaasd vast. Heel even vliegt de onrust haar aan. Haar adem gaat omhoog. Dan kijkt ze opzij. Haar vader is op de kille houten bank gaan zitten en knikt haar vriendelijk toe. Haar hartslag wordt weer rustig. Ze heeft zelfs de rust om eens goed rond te kijken. Voor de hoge ramen van de kapel hangen dikke gordijnen, die nu gesloten zijn. Haar blik glijdt verder naar de houten banken links van hen, waar slechts een enkeling in stilte heeft plaatsgenomen. Dana slikt. Het is net alsof de tijd hier stilstaat. Haar blik wordt getrokken door een kruisbeeld. Een ruwhouten kruis. Naast haar heeft haar vader zijn ogen gesloten. Adempauze, schiet het ineens door Dana heen. Ze schuift ongemakkelijk heen en weer op de harde bank. Langzaam laat ze wat lucht tussen haar lippen door ontsnappen. Wat beweegt die mannen, dag in dag uit?

Een onverwachte vriendschap tussen twee werelden

Dana vertrekt met haar man en dochtertje voor een familieweekend naar Schiermonnikoog. Op het strand ontmoet ze een groepje monniken, die zich daar sinds kort gevestigd hebben. Ze sluit vriendschap met een van de mannen, broeder Marcus. Het contrast tussen haar gehaaste leven en de rust die de monniken uitstralen, is enorm. Wat beweegt deze mannen om zich voorgoed aan het kloosterleven te wijden? Eenmaal thuis neemt het leven van alledag al Dana's aandacht op en de bijzondere ontmoeting verdwijnt naar de achtergrond. Tot Dana een burn-out krijgt.

Met *Eiland van verloren stilte* schreef **Gea Veldkamp** een indrukwekkende roman over een vrouw die rust leert vinden in een onrustige wereld. Eerder verschenen van haar de romans *Verboden met jou*, *Twinkellicht* en *Haar eigen melodie*.

Z&K

ISBN 978 94 0191 491 8 NUR 344

9 789401 914918

www.romanserie.nl